

holdet mellem Husbond og Medhjælper, altsaa de mindreaarige. Men i det sidste Kapitel er det udtrykkelig foreskrevet, at nogle af disse Regler ogsaa kan anvendes paa de voksne Medhjælpere, selv om det fastslaas, at det skal være et frit Kontraktforhold.

Nu foreligger Lovforslaget altsaa for Folketinget, og jeg haaber her paa den samme elskværdige Behandling af det, som det fik i Landstinget, saaledes at det kan lykkes at føre dette Lovforslag, der har givet Anledning til saa megen Strid, gennem Folketinget med alle Partiers Tilslutning.

N. C. Jensen: Alle Partier har jo i og for sig gennem en Aarrække været enige om, at Tyendeloven af 1854 var forældet, og alle har ogsaa været enige om, at man, naar man gik bort fra den, alligevel maatte have nogle beskyttende Bestemmelser, særlig for de mindreaarige. Man har ikke været enig om, hvor meget eller hvor lidt Beskyttelse der skulde ligge i de nye Bestemmelser om Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælper. Nogle har ønsket flere rigoristiske Bestemmelser, andre har ønsket færre. Men, som sagt, eet har man været enig om, nemlig at man maatte bort fra Tyendeloven af 1854. Og man slaar da straks fast i Titelen til den nye Beskyttelseslov, der særlig skal tage Hensyn til de mindreaarige, at det ikke mere er en Lov for Tyende, men en Lov, der skal ordne forskellige Retsforhold mellem Husbond og Medhjælper. Der er heller ingen Grund til at holde paa den gamle Tyendelov for nogen af Parterne, idet denne, saa vidt jeg kan se, faktisk har overlevet sig selv. Jeg skal ikke sige meget derom, jeg har forskellige Gange haft Lejlighed til at udtale mig i saa Henseende. Der er saamænd ogsaa meget faa Husbønder og maaske endnu færre Tyende, der egentlig ved, hvordan Tyendeloven af 1854 er. Og saa vidt man kan se, har der da ogsaa kun været overordentlig faa Retstrætter i Forhold til det store Antal, der er baade af Husbønder og Tyende. Det er et glædeligt Tidens Tegn, synes jeg, at en Lov som Tyendeloven af 1854 overlever sig selv. Gennem mange Aar har det staaet paa Venstres Program, at man skulde bort fra denne Lov, det har ligeledes staaet paa det radikale Venstres og paa Socialdemokratiets Program — jeg tør ikke sige, om det har staaet paa det konservative Folkepartis. Der har været nedsat en Kom-

mission om denne Sag, den foretog en meget omfattende Undersøgelse af de forskellige Forhold og fremkom med forskellige Forslag til en Løsning af Spørgsmaalet. Og der har, som den højtærede Minister nævnte, mange Gange været fremsat Forslag her i Tinget til Spørgsmaalets Løsning, saavel fra de forskellige Ministerier som ogsaa ad privat Vej. Nu er man endelig naaet til Sagens Løsning, haaber jeg, og til Sagens Løsning paa en god Maade, nemlig derved, at alle Partier i det andet Ting har fundet hinanden og har sluttet sig sammen om et fælles Forslag. Naar jeg ser paa dette Lovforslag, kan jeg sige mig selv — og jeg antager ogsaa, det vil blive sagt fra anden Side —, at vi er ikke naaet dertil, at alle har faaet, hvad de ønskede. Der er nogle, der vil holde paa, at de rigoristiske Foranstaltninger paa forskellig Maade er blevet for indskrænkede, at der skulde mere til for at skabe den fornødne Beskyttelse. Der er ogsaa dem, der vil sige, at der endnu er for mange rigoristiske Bestemmelser. Men det, som har været Tilfældet med den gamle Tyendelov, at den med sine mange og store Mangler i det hele og store er blevet overflødiggjort, tror jeg ogsaa vil blive Tilfældet med denne Lov. Jeg tror ikke, man kunde være tjent med at give blankt op og blot gaa til at afskaffe Tyendeloven af 1854 uden at sætte noget i Stedet, thi man maa sikkert indrømme, at der kan forekomme Forhold — selv om deres Antal er meget begrænset i Forhold til det store Antal af Husbønder og Medhjælpere —, hvor det kan være baade betimeligt og rigtigt at have nogle beskyttende Bestemmelser. Og jeg tror at kunne sige, at Beskyttelsen ikke alene ligger i de Bestemmelser, som angaar de enkelte Forhold, enten det nu er Boligen eller Kosten eller andet, men at den ogsaa ligger i dette, at den offentlige Mening, Lovgivningsmagten, vil, at der skal være en Beskyttelse mod Overgreb fra den stærkere overfor den svagere. Selv om Tyendeloven af 1854 kun havde ringe Betydning, tror jeg, det er godt, at vi faar den afskaffet, saaledes at dens Bestemmelser ikke længere staaer som Lovbestemmelser.

Naar vi nu sætter noget i Stedet, spørger vi ikke i første Linie, om der nu er rigoristiske Bestemmelser nok til Beskyttelse, men vi slaar fast ved denne Lov, at der skal være en offentlig Beskyttelse for den svagere Part mod den stærkere — og den stærkere Part er selvfølgelig Hus-